

SYLVIA DAY

Eggyé válva

FORDÍTOTTA GOITEIN VERONIKA

SYLVIA DAY

Eggyé válva

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Sylvia Day: *One with You*

Copyright © 2016 by Sylvia Day

Hungarian translation © Goitein Veronika, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 637 6

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítófotó: Olga Grlic
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: Tóth Béláné

1. fejezet

New York. A város, amely sosem alszik; tulajdonképpen még csak álmos sem volt soha. Upper West Side-i lakásom hangszigetelése egy több millió dolláros ingatlanéval vetekedett, mégis beszűrődtek a város zajai – az autók kerekeinek ritmikus puffanása az elkoptatott utakon, a fékek elcsigázott tiltakozása, a taxik folyamatos dudálása.

Ahogy kiléptem a kávézóból a mindig forgalmas Broadwayre, a város valósággal rám zúdult. Hogyan is tudtam valaha Manhattan hangzavara nélkül élni?

Hogyan tudtam valaha is *nélküle* élni?

Gideon Cross.

Állát a tenyerembe fogtam, és éreztem, ahogy belesimul az érintésembe. A sebezhetőség és a vonzalom érzése hasított belém. Csak néhány órája volt, hogy azt gondoltam, sosem fog megváltozni, hogy túl sok kompromisszumot kell kötnöm, ha megosztom vele az életem. Most meg szembesültem a bátorságával, miközben a saját magaméban kételkedtem.

Többet vártam el tőle, mint saját magamtól? Elszégyelltem magam a gondolatra, hogy miközben elvártam tőle a fejlődést, én nem voltam hajlandó változni.

Ott állt előttem, magas volt és erős. Farmerban, pólóban és homlokába húzott baseballsapkában felismerhetetlenül. A nagymogul, akiről a világ azt hiszi, ismeri, és annyira ellenállhatatlan, hogy mindenkire hatással van, akivel csak

találkozik. Szemem sarkából láttam, ahogyan az emberek rápillantanak, majd még egyszer ránéznek.

Akár hétköznapi ruhát viselt, akár háromrészes, méretre szabott öltönyt, amit annyira szeretett hordani, izmos teste összetéveszthetetlen volt. A tartása, a hatalom, a sugárzó magabiztosság lehetetlenné tette, hogy háttérbe szoruljon.

New York mindent elnyelt, ami szembejött, mégis, Gideon aranypórázon tartotta a várost.

És az enyém volt. És bár a gyűrűmet viselte, néha még én sem akartam ezt elhinni.

Sosem volt csupán egy a férfiak között. A hideg eleganciába vegyülő apró hibák csak még tökéletesebbé tették a megjelenését. Ő volt a kapcsolat a világhoz, a kapcsolat *a világhoz*.

Épp most bizonyította, hogy képes elmenni a legvégsőig, csak hogy velem lehessen. Ezzel pedig megerősített, hogy érdemes vagyok a fájdalomra, amit miattam el kellett viselnie.

A Broadway mentén az üzletek körülöttünk ismét kinyitottak. A forgalom kezdett felerősödni, fekete autók és sárga taxik cikáztak vadul az egyenetlen utakon. Városlakók haladtak a járdákon, sétálni vitték kutyáikat, vagy a Central Park felé indultak egy kora reggeli futásra, időt nyerve, mielőtt a napi munka a nyakukba szakad.

A Benz felhajtott a járdára, pont amikor odaértünk, és megláttuk Raúl természetes, sötét alakját. Angus a Bentleyvel mögötte állt meg, Gideon és én is máshová megyünk haza. Milyen házasság ez?

Tény, hogy a *mi* házasságunk bizony ilyen volt, habár egyikünk sem így akarta. Meg kellett húznom egy határt, amikor Gideon elcsábította a főnökömet a reklámügynökségtől, ahol én is dolgoztam.

Tudtam, hogy a férjem azt szeretné, én is csatlakozzak a Cross Industrieshoz, na de úgy, hogy kész helyzetbe hoz

a hátam mögött? Ezt nem engedhettem meg magamnak, egy olyan férfi mellett, mint Gideon, nem. Vagy együtt vagyunk – és *együtt* hozunk döntéseket –, vagy túl messze kerülünk egymástól ahhoz, hogy a kapcsolatunk működhessen.

Hátrahajtottam a fejem, és felnéztem a gyönyörű arcára. Büntudatot láttam rajta, megkönnyebbülést és szeretetet. Sok-sok szeretetet.

Lélegzetelállítóan jóképű volt. Égszínkéék szeme ragyogott, dús haja sötét sörényként hullott a nyakába. Isteni kéz formálta tökéletesre arca minden vonalát és ívét, amely megbabonázott, ha ránéztem, és elvesztettem tőle a józan eszemet. Tekintete rabul ejtett az első pillanattól, amikor ránéztem, és még most is meg tudtam részegülni tőle. Gideon egyszerűen elkápráztatott.

De ott volt benne az a férfi is, aki könnyörtelen erővel, pengeéles intelligenciával bírt, és kegyetlen volt, ugyanakkor ez a jellem oly gyengéd szívvel párosult...

– Köszönöm. – Ujjaimmal végigsimítottam homloka mély barázdáit. Megborzongtam, mint mindig, amikor a bőréhez értem. – Hogy felhívtál. Hogy meséltél az álmodról. Hogy találkoztál itt velem.

– Akárhol találkozónék veled. – Szavai akár egy fogadalom. Lelkesen és szenvedélyesen beszélt.

Mindenkinek vannak démonai. Gideont vasakarata kötötte gúzsba éber óráiban. Amikor aludt, erőszakos, ördögi rémálmok gyötörték, melyekről sosem beszélt. Oly sok közös volt bennünk, de a gyermekkori erőszak, amely mindkettőnket ért, egyszerre kötött össze és taszított el minket egymástól. Ettől még erősebben küzdöttem Gideonért, és mindazért, ami összekötött bennünket. Bántalmazóink túlságosan is sokat elvettek már tőlünk.

– Eva... Te vagy az egyetlen erő a földön, amely életben tart.

– Ezt is köszönöm neked. – Elszorult a szívem. Mos-

tani különválásunk mindkettőnk számára fájdalmas volt.
– Tudom, nem volt könnyű számodra, hogy szabad teret adj nekem, de erre mindkettőnknek szüksége volt. És tudom, hogy túl nagy nyomást gyakoroltam rád...

– Túlságosan is.

Jeges szavaitól megrándult a szám.

Gideon nem az a fajta férfi volt, aki hozzászókkott az elutasításhoz. De bármennyire is gyűlölte, hogy nem vagyunk együtt, most ez hajtotta előre.

– Tudom. És te elengedtél, mert szeretsz.

– Ez több, mint szerelem. – Ellentmondást nem tűrően fogta össze két csuklómát a kezével, és minden porcikám megadta magát.

Bólintottam, és nem féltem beismerni, hogy már-már egészségtelen módon van szükségünk egymásra. Ezek voltunk mi, ez a miénk volt. Érték.

– Együtt megyünk dr. Petersenhez. – Parancsolóak voltak a szavai, tekintete mégis az enyémet kereste, mint ha kérdezett volna.

– Olyan parancsolgató vagy – bosszantottam, mert azt akartam, hogy békében váljunk el. Remélhetőleg. Heti terápiás ülésünk dr. Lyle Petersennel már csak pár óra múlva kezdődött, és nem is lehetett volna jobban időzíteni. Befordultunk a sarkon. Szükségünk lehet egy kis segítségre, hogy kitaláljuk, mi legyen a következő lépésünk.

Átkarolta a derekam.

– Ezt szereted...

Elértem pólója szegélyét, és megrántottam.

– *Téged* szeretlek.

– Eva. – Remegő lélegzetét forró viharként éreztem a nyakamon. Manhattan teljesen körülvelt, de nem tudott közénk hatolni. Semmi más nem létezett, amikor együtt voltunk.

Az éhség halk hangja szakadt ki belőlem. Epedve vágytam rá, élvezettel borzongtam meg, ahogy megint hozzám

simult. Mélyen belélegeztem őt, ujjaim kemény izmaiba mélyedtek. Az öröm hullámai mámorítóan ömlöttek végig rajtam. Függetlenül váltam tőle – szívemmel, lelkemmel, testemmel –, és ha nem kaptam meg a napi adagomat, remegtem, kicsúszott a lábam alól a talaj, szétestem.

Szinte teljesen beborított, teste annyival nagyobb és erősebb volt az enyémnél. Ölelésében, ahogy dédelgetett, biztonságban éreztem magam. Semmi nem tudott ártani nekem, amikor a karjaiban tartott. Azt akartam, hogy ő is ugyanilyen biztonságban érezze magát, ha velem van. Azt akartam, hogy tudja, nem kell félnie semmitől, ha velem van, mert mindkettőnket meg tudom védeni.

Erősebbnek kellett lennem. Okosabbnak. Félelmetesebbnek. Voltak ellenségeink, és Gideon a maga módján kezelte őket. Ösztönösen sugallt biztosságot; ez egyike volt azon tulajdonságainak, melyeket mélyen csodáltam. De nekem is el kellett kezdenem megmutatni az embereknek, hogy tudok olyan félelmetes és tekintélyparancsoló lenni, mint a férjem.

De még ennél is fontosabb volt, hogy ezt bebizonyítsam Gideonnak.

Ahogy hozzáhajoltam, magamba szívtam teste melegét. A szerelmét.

– Ötkor találkozunk, nagyfiú.

– Egy perccel se később – mordult rám.

Annak ellenére felnevettem, hogy teljesen elgyengültem minden parancsoló, nyers megnyilvánulásától.

– Mert különben?

Visszahúzott magához, és úgy nézett rám, hogy megremegett a lábam.

– Különben érted megyek.

Lábujjhegyen, lélegzet-visszafojtva kellett volna belépnem mostohaapám luxuslakásába, mivel még alig volt reggel hat, így könnyen lebukhattam volna. Ehelyett határo-

zott léptekkel haladtam előre, és a döntésekre gondoltam, amelyeket meghozni készültem.

Lett volna rá időm, ha csak egypár perc is, de mégsem tusoltam le. Már oly régóta nem ért hozzám Gideon. Túl régóta nem éreztem magamon a kezét, nem egyesült a testünk. Érintése emlékét nem akartam lemosni magamról. Ez adott erőt ahhoz, hogy megtegyem, amit meg kellett tennem.

Felgyulladt egy asztali lámpa fénye.

– Eva.

Nagyot ugrottam.

– Jézusom!

Megpördültem. Anyám a kanapén ült a nappaliban.

– Halálra rémítettél! – Vádlón kaptam a kezem hevesen kalapáló szívemhez.

Felállt, földig érő, elefántcsontszínű szaténköntöséből kivillant izmos, enyhén napbarnított lába. Egyetlen gyermekem voltam, mégis úgy hasonlítottunk, mintha nővérek lennénk. Monica Tramell Barker Mitchell Stanton mániákusan igyekezett megőrizni fiatalos külsejét. Egy karrierista férfi felesége volt; fiatalos szépsége volt a védjegye.

– Mielőtt belekezdesz, igen, beszélnünk kell az esküvőről, de most tényleg el kell indulnom munkába, és előtte még össze kell pakoljak, hogy hazamehessek – mondtam.

– Viszonyod van valakivel?

Hirtelen kérdése egy rajtaütésnél is jobban sokkolt.

– *Mi?* Nem!

Felsóhajtott, és láthatóan megkönnyebbült.

– Hála istennek! Elmondanád, mi a fene folyik itt? Mennyire vesztél össze Gideonnal?

Hát eléggé... Egy ideig azon aggódtam, hogy az ő döntései miatt szakítunk.

– Dolgozunk a kapcsolatunkon, anya. Csak egy zökkenő volt az úton.

– Egy zökkenő, amikor *napokra* elkerülsz őt? Nem így kellene kezelni a problémáidat, Eva.

– Ez egy hosszú történet...

Anya összefonta a karját.

– Én nem sietek.

– De én igen. Munkába kell mennem.

Fájdalom suhant át az arcán. Azonnal lelkiismeret-furdalásom támadt. Valaha minden vágyam az volt, hogy olyan legyek, mint ő, ha majd felnövök. Órákig próbálgattam a ruháit, állandóan felbuktam a magas sarkúiban, drága krémjeit és kozmetikumait az arcomra kentem. Próbáltam utánózni pihegő hangját és érzéki modorosságát, egyértelműen az anyám volt az én szememben a leg-tökéletesebb és legcsodálatosabb nő az egész világon. És ahogy a férfikkal bánt, ahogyan rájuk nézett, ahogyan gondoskodtak róla... Én is vágytam a varázserejére.

Mire felnöttem, kiköpött hasonmása lettem, csak a frizuránk és a szemünk színe különbözött. De csak külsőleg hasonlítottunk, nőként oly mértékben voltunk különbözőek, amennyire csak lehet, és szomorú, de azt kell mondanom, büszke is voltam erre. Már nem kértem tőle tanácsot, kivéve, ha ruhákról vagy lakberendezésről volt szó.

És ez most megváltozik.

Számtalan taktikával próbáltam irányítani a párkapcsolatomat, de attól az egyetlen embertől nem kértem tanácsot, aki tudta, milyen házasságban élni egy prominens és befolyásos férfival.

– Anya, szükségem van a tanácsodra.

Szavaim a levegőben lógtak, majd anyám szemében megértés és meglepetés csillant. Egy pillanattal később aztán visszazuhant a kanapéra, mintha a lábai elgyengültek volna. Meglepett arckifejezése szíven ütött, mert ráébresztett, mennyire kizártam őt az életemből.

Fájdalmat éreztem, amikor leültem vele szemben. Megtanultam, hogy óvatosnak kell lennem, ha valamit meg

akarok osztani anyámmal, és mindent meg kell tennem, hogy visszatartsak olyan információkat, amelyekkel alapot adhatok egy vitára, mert azzal az örületbe tudott kergetni.

Nem mindig volt ez így. Nathan, a mostohabátyám vette el tőlem a könnyed, bensőséges kapcsolatom anyámmal, csakúgy, ahogy az ártatlanságomat is. Attól kezdve, hogy anyám tudomására jutott az erőszak, megváltozott, óvó figyelme fojtogatóvá vált. Élete minden területén hihetetlen önbizalma volt, kivéve, ha rólam volt szó. Velem mindig ideges és bosszankodó volt, néha már a hisztériával határos módon. Az évek alatt megtanultam, hogy titkaimat megőrizzem magamnak mindazoktól, akiket szeretek, mert csak így tudtam fenntartani a békét.

– Nem tudom, hogyan legyek olyan feleség, akire Gideonnak szüksége van – ismertem el.

Anyám szinte megdermedt, a testtartása fojtó dühről árulkodott.

– *Neki* van viszonya?

– Nem! – Kelletlenül felnevettem. – Egyikünknek sincs viszonya. Nem tennénk ilyen egymással. Nem tudnánk. Ne aggódj emiatt.

Azon gondolkodtam, hogy az anyám közelmúltbeli hűtlenségének az apámmal köze lehet-e az aggályaihoz. Még mindig foglalkoztatta? Vajon megkérdőjelezte a Stantonnal közös dolgait? Nem tudtam, mit higgyek. Nagyon szerettem az apámat, ugyanakkor úgy véltem, mostohaapám férjként tökéletes volt az anyámnak.

– Eva...

– Gideon és én pár hete titokban összeházasodtunk. – Istenem, annyira jó érzés volt kimondani!

Értetlenül pislogott.

– Micsoda?

– Még nem mondtam el apának – folytattam. – De ma felhívom.

Anyám szeme megtelt könnyel.

– *Miért?* Istenem, Eva... hogyan kerültünk ilyen megszűre egymástól?

– Ne sírj! – Felálltam, odamentem hozzá, és leültem mellé. Kinyújtottam a kezemet, de ő hirtelen szorosan átölelt.

Magamba szívtam ismerős illatát, és azt a békét éreztem, amit csak az anyja karjaiban érezhet az ember. Legálábbis néhány pillanatra.

– Nem terveztük, anya. Csak egy hétvégére mentünk, és Gideon megkérdezte, hozzámennék-e, és kiderült, hogy már mindent elintézett. Spontán volt. A pillanat szülte.

Felegyenesedett, arca könnyben úszott, és a szemében tűz lángolt.

– Házassági szerződés nélkül vett el?

Nevetnem kellett. Hát persze hogy az anyámnak rá kellett kérdeznie a pénzügyekre! A pénz már régóta a legfőbb mozgatórugója volt az életének.

– Van házassági szerződés.

– Eva Lauren! Átnézted? Vagy az is spontán volt?

– Minden szót elolvastam.

– Te nem vagy ügyvéd! Istenem, Eva... Ennél okosabbnak neveltelek!

– Még egy hatéves is megértheti a kifejezéseket – vágtam vissza, mert nagyon idegesített a házasságunk valódi problémája: túl sok ember szólt bele a kapcsolatunkba, és nem volt időnk a valóban fontos dolgokkal foglalkozni.

– Ne aggódj a házassági szerződés miatt.

– Meg kellett volna kérned Richardot, hogy olvassa el. Nem értem, miért nem tetted meg. Ez annyira felelőtlen. Én csak...

– Én láttam, Monica.

Egyszerre fordultunk oda, ahonnan a mostohaapám hangját hallottuk. Stanton úgy festett, mintha skatulyából

húzták volna ki, khaki színű zakója és sárga inge nagyon elegáns volt. Úgy képzeltem, ennyi idős korában majd Gideon is ilyen lesz: erős, előkelő alfahím.

– Tényleg? – kérdeztem meglepve.

– Cross néhány hete elküldte nekem – mondta Stanton, miközben anyámhoz lépett, és megfogta a kezét. – Én magam sem tudtam volna jobb feltételeket kérni.

– Mindig vannak jobb feltételek, Richard! – vágta rá élesen az anyám.

– Vannak jutalmak az olyan mérföldköveknél, mint a házassági évfordulók és a gyerekek születése, és házassági tanácsadáson kívül semmiféle büntetés nincs Evának kilátásban semmiféle okból. Válás esetén pedig több mint méltányosan osztják el a javakat.

Anyám egy pillanatra megnyugodott, ahogy felfogta a hallottakat. Aztán ismét dacosan kihúzta magát.

– De tudad, hogy meg akarnak szökni, hogy titokban házasodjanak össze? Tudad, és nem szóltál semmit?

– Természetesen nem tudtam. – A karjába vonta és gyengéden megsimogatta anyát, mint egy kisgyereket. – Azt gondoltam, csak előrelátó. Tudod, az ilyen dolgok letárgyalása hónapokig is eltarthat. Bár ebben az esetben én sem kérhettem volna többet.

Felálltam. Sietnem kellett, ha időben be akartam érni a munkahelyemre. Ma nem akartam elkésni.

– Hová mész? – Anyám elhúzódott Stantontól. – Még nem végeztünk. Nem dobhatsz le egy ilyen bombát, hogy aztán elsétálj!

Felé fordulva elkezdtem hátrafelé sétálni.

– Komolyan készülődniöm kell. Miért nem ebédelünk együtt és folytatjuk akkor?

– Nem lehetsz ennyire...

Félbeszakítottam.

– Corinne Giroux.